

Arrest

nr. 179 173 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 7 februari 2016 het Rijk binnenkwam en die beschikte over een paspoort met een door de Duitse autoriteiten afgegeven visum, diende op 9 september 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzocht de Duitse autoriteiten op 19 september 2016 om verzoeker, gelet op de bepalingen van artikel 12, § 4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, over te nemen.

1.3. Via een op 27 september 2016 gedateerd schrijven willigden de Duitse autoriteiten het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 oktober 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 5 oktober 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart

te heten(1):

naam : [M.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 07.02.2016 in België is aangekomen. Op 09.09.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten [...].

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.09.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.09.2016 verder dat hij op 06.02.2016 per bus vanuit Karabulak in Rusland naar Moskou reisde waar hij nog dezelfde dag zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde verder dat hij van Moskou per vliegtuig van Aeroflot naar Berlijn in Duitsland reisde waar hij 's nachts zou zijn aangekomen. 's Morgens zou betrokkene vanuit Berlijn de bus naar België genomen hebben waar hij op 07.02.2016 zou zijn aangekomen. Op 09.09.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij legaal reisde. Betrokkene legde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.09.2016 een origineel Russisch reispaspoort (nr 732466139) voor, voorzien van een Duits Schengenvisum (052134614) type C, geldig van 01.02.2016 tot 30.04.2016 voor een verblijf van 90 dagen en met meerdere inreizen.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat hij met zijn eigen paspoort voorzien van een Duits visum en rekening houdende dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.09.2016 een origineel reispaspoort van de Russische Federatie (nr 732466139) voorlegde voorzien van een Duits Schengenvisum (052134614) type C, geldig van 01.02.2016 tot 30.04.2016 voor een verblijf van 90 dagen en met meerdere inreizen en met een inreisstempel op 06.02.2016 via de luchthaven van Berlijn, waarvan de geldigheid op het moment van zijn asielaanvraag op 09.09.2016 vervallen was, werd rekening houdende met deze elementen op 19.09.2016 voor betrokkene een overnameverzoek overgemaakt aan de Duitse autoriteiten op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Duitse autoriteiten hebben dit overnameverzoek op 27.09.2016 ingewilligd op basis van art. 12§4 van de Dublin-IIIVerordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten

worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.09.2016 dat hij graag in België wil blijven omdat zijn familie hier woont. Gevraagd of er een probleem is als hij naar Duitsland zou moeten gaan, verklaarde betrokkene dat hij in België wil blijven voor zijn familie. Gevraagd of Duitsland een probleem zou zijn indien geen familie in België zou hebben, verklaarde betrokkene dat hij geen problemen heeft met Duitsland maar dat hij graag in België wil blijven voor zijn familie (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven reden dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene opgegeven redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Derhalve zijn deze aangehaalde redenen niet gerechtvaardigd om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Duitsland, omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch beteken[t] dat betrokkene na haar overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C- 411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor

asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.09.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21). Betrokkene verklaarde verder dat zijn oom [M.I.] [...] die vijftig jaar is in Antwerpen zou verblijven en een positief statuut zou hebben en werkt (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder dat een achterneef van hem, [G.A.] die geboren is in 1982 in Luik zou verblijven en de Belgische nationaliteit zou hebben (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaarde oom en achterneef dient te worden opgemerkt dat betrokkene en zijn verklaarde oom en achterneef allen meerderjarig zijn. Het betreft hier bovendien een oom en achterneef. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze personen die in België zouden verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde oom en achterneef van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde oom of achterneef ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde oom en neef van [...] betrokkene ten opzichte van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij een vriendin heeft, [K.R.] [...] die hij leerde kennen tijdens zijn studies in Rusland en die in ongeveer zes jaar in België zou wonen en regelmatige terugkeerde naar Rusland om te studeren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij niet weet of deze relatie ernstig is (DVZ, vraag 35) Verder blijkt uit het administratief dossier van deze verklaarde vriendin dat deze niet erkend is in de hoedanigheid van vluchteling en ook geen subsidiaire bescherming heeft verkregen. Derhalve is een toepassing van de artikels 9, 10 en 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Daarenboven verklaarde betrokkene zelf dat hij ongehuwd is en geen par[tn]er heeft (DVZ, vraag 14 & 15) en nog niet weet of deze relatie ernstig is of niet (DVZ, vraag 35) zodat er niet voldaan is aan de voorwaarde van een duurzame relatie zoals weergegeven in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening en kunnen betrokkene en zijn verklaarde vriendin niet als gezinsleden of partners van elkaar beschouwd worden en zijn art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.09.2016 dat hij in België asiel wil vragen om zijn familie hier woont (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn oom en achterneef en zouden verblijven, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat zijn oom en achterneef er zouden verblijven, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Zoals hogerop reeds werd aangehaald, dient te worden opgemerkt dat het hier een oom en een achterneef van betrokkene betreft die net zoals betrokkene meerderjarig zijn. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze twee neven van zijn vader zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.09.2016 dat hij geen problemen heeft en geen medicatie neemt (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Duitsland waar hij aan de bevoegde Duitse autoriteiten zal worden overgedragen(4). “

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Er moet ook worden geduïd dat artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende bepaalt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoeker pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift te worden geacht slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Totaal ten onrechte beweert DVZ als zou Duitsland de mogelijkheden hebben om met respect van alle menselijke waardigheid een asielpcedure te behandelen op dit ogenblik.

Gezien de grote toestroom van politieke en economische vluchtelingen in Duitsland is men niet meer in de mogelijkheid om dit op een menswaardige wijze te doen.

Dit is algemeen geweten in de media en de problematiek in de vluchtelingencentra in Duitsland is zeer groot.

Het gaat dan ook niet op verwijzend naar de conclusie van Advocaat Generaal V. Trsteljka dd 22.09.2011 te stellen dat men in concreet voor een bepaalde kandidaat vluchteling moet aantonen wat juist voor deze persoon een probleem zou bestaan in een lidstaat nl dat er voor deze persoon de grondrechten van de Europese Unie zouden geschonden worden.

Het aantonen van een algemeen klimaat in een lidstaat is voldoende om te stellen dat de elementaire grondrechten ook voor de kandidaat vluchteling in kwestie, verzoekende partij, niet zullen gerespecteerd worden.”

3.1.2. Zoals verweerder in zijn nota terecht opmerkt verduidelijkt verzoeker niet welk artikel van de richtlijn 2011/95/EU hij geschonden acht. Het eerste middel is derhalve, bij gebrek aan een duidelijke omschrijving van de geschonden geachte bepaling, onontvankelijk.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Aangezien Duitsland op dit ogenblik niet in staat is om op een menswaardige wijze de asielaanvragen te behandelen, zoals hierboven reeds uiteengezet wordt art. 3 van het EVRM Verdrag geschonden.”

3.2.2. De Raad dient te benadrukken dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker toont met zijn ongestaafe beweringen niet aan dat de Duitse autoriteiten niet in staat zijn om asielzoekers op een menswaardige wijze op te vangen of om asielaanvragen op een correcte wijze te behandelen en hij weerlegt de vaststellingen van verweerder dat uit tal van verslagen blijkt dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen, die voortvloeien uit verdragen en Europese richtlijnen, ten aanzien van asielzoekers wel degelijk nakomen niet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

“DVZ ontkent niet dat de familie van verzoekende partij nl. zijn nonkel en zijn familie in België vertoeven. Welnu ieder heeft recht voor een verblijf bij zijn familie zeker wanneer men in een ver land is.

De asielwetgeving voorziet een zeer beperkte interpretatie van familie terwijl het Europees Verdrag veel ruimer is.

DVZ heeft dan ook met de beslissing vermeld artikel geschonden.”

3.3.2. De Raad merkt op dat in artikel 8 van het EVRM nergens kan worden gelezen dat het loutere feit dat men een familielid heeft in een bepaald land tot gevolg zou hebben dat men automatisch een recht op verblijf in dat land kan laten gelden. Verzoekers uiteenzetting vindt dan ook geen steun in de tekst van voormelde verdragsbepaling.

Ten overvloede moet worden gduid dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker aangaf familieleden te hebben in het Rijk en heeft gemotiveerd dat het feit dat een meerderjarige vreemdeling familieleden in België heeft niet zonder meer impliceert dat deze familierelatie onder de bescherming valt van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, dat dit eventueel het geval zou kunnen zijn indien er een effectieve afhankelijkheid van deze familieleden bestaat, doch dat in casu geenszins blijkt dat verzoeker – een man die dertig jaar oud is en voorheen gescheiden van zijn in het Rijk verblijvende familieleden leefde – afhankelijk is van de familieleden in België naar wie hij verwijst. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur.

Hij verschafft de volgende toelichting bij zijn vierde middel:

“Aangezien DVZ geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie en de mogelijkheid van verzoeker werd het principe van het behoorlijk bestuur geschonden.”

3.4.2. Uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de concrete situatie van verzoeker wel in aanmerking heeft genomen en verzoeker blijft in gebreke om aan te geven welk dienstig gegeven verweerder onterecht over het hoofd zou hebben gezien.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker door enkel de schending van het principe van behoorlijk bestuur aan te voeren, voorbijgaat aan het gegeven dat er verschillende beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en dat het niet aan de Raad toekomt om in zijn plaats te bepalen welk beginsel van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht

Het vierde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.5.1. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het vijfde middel als volgt toe:

“Aangezien DVZ nagelaten heeft de concrete situatie van verzoeker onder de loupe te nemen heeft men op een onzorgvuldige wijze een beslissing genomen.”

3.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met deze korte uiteenzetting evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6.1. Verzoeker voert in een zesde middel de schending aan van het evenredigheidsprincipe.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verder moet gesteld worden dat er geen evenredigheid bestaat tussen de beslissing die werd genomen en de gevolgen van de beslissing voor verzoeker.”

3.6.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting het bestaan van een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zesde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK